

Öröm vagy bánat, mi lettem s vagyok?
A föld mélyébe beszivárogtak a
múltamat bearanyozó tegnapok...
Fekete hajtásukból szárba szökken egy
virág, mely kelyhében hordozza kincseit, de
reá tapos a rohanó világ,
s eltiporja haldokló értékeit.
Majd lényem újraépítkezik!
Kőablak képében száll alá.
Nem riaszt már az ólomszárnyú halál!
Fénybe burkolódzva hömpölygök a felhőkkel tovább...
Mindig más vagyok!
Megtanultam!
Ha kell, átváltozok! Csobogó patak, majd
hallgatag torony vagyok.
Időtlen időkig, míg a Föld forog:
szerepruhát adok, s kapok,
az egyre szorosabb abroncs rajtam nyikorog...
Taszít a vonzás, ütköznek a neuronok!
Millió aranyló falevél a szélben inog
végül az avarra hull...
Küldetés teljesítve!
Köröttem fűzek könnyfátyla zokog.
A mohákat szülő, odvas fák alatt,
örökre néma hant maradok...